

Nu vil jeg tillade mig at bidrage mit til, at vi kunne faa Ærlighed og Klarhed ind paa dette Punkt. Jeg vil spørge Højre: Hvilken Indrømmelse er der egentlig gjort dem? Jeg ser den ligge paa Papiret, men hvor kunne de egentlig være tilfredse med den, naar Ordføreren samtidig tager den tilbage. Jeg skal indrømme, at Ordføreren's Udtalelser naturligvis kun binde ham og hans Parti, den binder ikke et fremtidigt Folketing, det vil kunne staa frit. Men den umuliggør dog nu Enighed med Højre om en ny Valglov med Forholdstalsvalg uden samtidig Forandring af Landstinget, saa længe denne Enighed skal tilvejebringes ved Forhandling mellem Højre og Delegationsvenstre i dets nuværende eller væsentlig nuværende Skikkelse. I alt Fald er det en fremtidig Anvisning, en Veksler til Højre paa langt Sigt, paa et Sigt, der ligger ude i et kommende Folketing, hvor Delegationen ikke har nær den Indflydelse, den nu har. Saa kan det kommende Folketing ganske vist staa frit. Jeg vil gerne udbede mig noget nærmere Klarhed paa dette Punkt baade fra den ærede Ordfører for Delegationen og fra Højremedlemmernes Side.

Ved anden Behandling tillod jeg mig at sige, at jeg betragtede en Overenskomst mellem Delegationsvenstre og Højre for en Umulighed af to Grunde, en reel og en formel. Den reelle var den, at de kunde ikke blive enige om Forholdstalsvalgmaaden, og det kunne de heller ikke nu. Man gør Højre en Indrømmelse paa Papiret, men tager den tilbage ved Ordførertalen, skyder i alt Fald dens Virkeliggørelse ud i Fremtiden, til en Tid, da Delegationen ikke længere betyder noget og ikke skal forhandle med Højre derom. I Virkeligheden bliver det hele, hvis denne lille Grundlovsændring i den Form, Delegationen nu har givet den, og som Højre vil stemme for, skal sendes op til Landstinget for at gennemføres, ganske haabløst, ganske udsigtsløst, der er ikke mindste Udsigt til, at den kan gennemføres, for de Herrer kunne ikke enes om Forholdstalsvalgmaaden. Det har det ærede Medlem fra Æbeltoft sagt i Gaar. Men dernæst kommer den formelle Hindring i Vejen for denne lille Grundlovsændrings Gennemførelse, at enhver Grundlovsændring kræver Landstingets Opløsning. Saa rejser Spørgsmaalet om de kongevalgte sig. Der vil jeg ogsaa udbede mig Klarhed. Til det ærede Medlem fra Æbeltoft, som gik den højtærede Konseilspræsident saa stærkt paa Klingen forleden, som vilde have at

vide, hvad han vilde foretage sig næste Foraar i et lille taktisk Spørgsmaal, til dette ærede Medlem vil jeg stille et Spørgsmaal om, hvad han vil foretage sig i et storpolitisk Spørgsmaal næste Aar. Ingen kan være blind for, at den Politik, der nu grundlægges, er et Stykke Fremtidspolitik, et Stykke Samlingspolitik, en Forandring, der er sket baade fra Højres og fra Delegationens Side fra anden til tredje Behandling. Der udføres her et stort Stykke Fremtidspolitik. Hvis den sejrer og faar Flertal ved Valgene, løfter den sit Ministerium op paa Ministerpladserne, og naturligvis løfter den, det ærede Medlem fra Æbeltoft op som Chef for denne Politik. Det er klart! Som Delegationens Ordfører i denne Sag, der rummer denne Fremtidspolitik, er han selvskreven til at være Fører for den, og det ved han ogsaa meget godt. Den eneste Konkurrent, han kunde have, vil i alt Fald i nogle Maaneder være forhindret i at deltage i Konkurrencen. Det bliver det ærede Medlem, der skal være Fører for denne Politik, og som skal bære den frem, hvis Valgene faa et for ham sejrrikt Udfald. Jeg antager ogsaa, at han med en vis Tilfredsstillelse vil se en saadan Mulighed i Møde. Man siger, at Magten er sød, saa længe man ikke har smagt den, men saa snart man har smagt Magten, taber den noget af sin Sødme. Jeg tror, det kan være rigtigt, at det er langt mere tilfredsstillende for den menneskelige Ærgerrighed at aspirere til Ministertaburetterne end at komme til at sidde paa dem, med den Undtagelse, at hvis man en Gang har haft Del i Magten og har brugt den ualmindelig slet og har gjort en ualmindelig Fiasko, saa er der en stærk Længsel efter det Maal dog at faa Magten en Gang til for muligvis at kunne afbøde det slette Indtryk, man gjorde den første Gang, man havde den. Det er noget, der næsten ikke er til at staa for. Jeg forstaar derfor, at det ærede Medlem i dette Øjeblik sidder uhyre fristet og derfor har været med til til tredje Behandling at foretage denne Svingning, denne taktiske Manøvre, for at fremkalde den Mulighed, at han dog en Gang kunde komme til at vise Historien, at han kan gøre det noget bedre, end han gjorde det sidst. Jeg tror ikke, det vil ske. Jeg tror, det vilde gentage sig, jeg tror, at naar en Politiker en Gang har vist sig daarlig til at være Politiker, som det ærede Medlem har vist sig baade som Oppositionens Fører og som Regeringsmand, er dermed konstateret en Brist i Evne og Karakter,